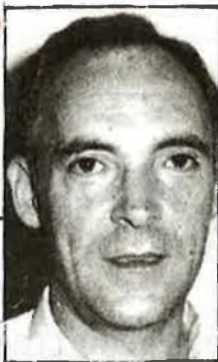

La pela, l'única cosa important

Ha fet falta tota l'enorme força de pressió del règim perquè no es parlés gaire d'una nova i patriòtica modalitat de fer pessetes. I això que el negoci els reforça la llengua; i això que el negoci ha estat ideat per un espanyol, madrileny, perfecte nacionalista, no cal dir-ho: no hi ha hagut res a fer, ningú no ha gosat piular, la consigna ha estat tapar-ho, tirar-hi terra al damunt, com si fos un incòmode cadàver de capellà polonès, tant desestabilitzador per al Partit com per a l'Església.

«Indemnització de mig milió a un pare que no volia que els seus fills fossin educats en català», titulava *Las Provincias* la discreta, encara que requadrada, gasetilla que publicava sobre el cas. Llegit de lluny, l'espant produït per *Las Provincias* podia ser fenomenal: si totes les persones del món que no volen que els eduquin els fills en català haguessin de rebre mig milió de pessetes, el nombre de persones premiades arribaria a cinc mil milions, tret de la dotzeneta que tenim arrendat l'espai de llengua catalana. El mateix espant, internacionalment parlant, que produiria si la llengua negada fos qualsevol altra.

El text deia que un advocat madrileny amb bufet obert a Barcelona havia rebut mig milió de pessetes del seu ministeri d'educació i ciència per danys i perjudicis, en haver hagut de canviar els nens de col·legi, ja que en el que freqüentaven, situat a Catalunya, ensenyaven coses en català.

Arròs a banda

Ramon Barnils

s'espanti; a continuació es canvia el nen o la nena de col·legi i a cobrar el mig milionet. Com tot bon negoci, la seva durada és indefinida: es procura que el nou col·legi sigui com l'anterior, i a repetir el negoci s'ha dit. Si el negoci es computaritzava, no seria estrany que sortís a mig milió per setmana i per nen o nena.

Això no és tot: si a la sentència del Suprem en favor de l'espanyol s'afegeix el text de la constitució, que diu que tots els súbdits del règim tenim els mateixos drets, llavors pot entrar en el negoci tothom, sense distinció de llengua ni de lloc de residència: es tracta de matricular el nen o la nena en un col·legi que ensenyi en espanyol a Espanya, de presentar-hi la sentència del suprem, d'adjuntar-hi la constitució, que diu que tots són iguals, d'afegir-hi un certificat de no-juleioparlant, i ja tenim tot l'electorat cobrant mig milionet per nen, col·legi i setmana; multiplicat pel nombre de criatures subjectes... ¡uau!

De uau res, encara, perquè el negoci continua si s'aconsegueix que tingui efecte retroactiu, i un bon advocat ho hauria d'aconseguir, aquí cobra totdeu, sense distinció d'edats: ¿qui de nosaltres no s'ha vist obligat a anar a estudi en llengua que no era la seva?

El règim ha fet santament de parar la informació sobre aquest negoci ideat per l'astut madrileny: o la para o s'han de vendre la pell de brau per pagar-se la pròpia justícia.

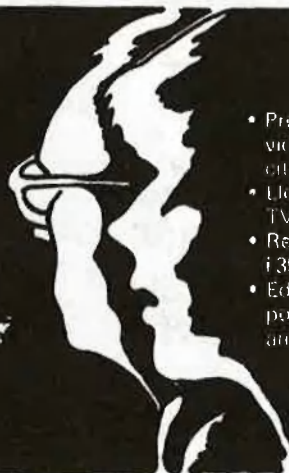
Una primera perplexitat de la lògica, la lògica natural, la de ser indemnitzat perquè en un col·legi a Catalunya s'ensenyi en català, desapareix davant de la lògica legal, que és la que ha d'imperar en un estat de dret com el que empara l'indret dels fets: la indemnització pel dret de negar el català a Catalunya es basa en la resolució ministerial, adoptada d'acord amb el Consell d'Estat (del mateix estat de dret esmentat), i en una sentència de la sala tercera del tribunal suprem de l'estat ídem, resolta el 21 d'abril de 1980. La sentència declara «el dret que assisteix J. G. R., alumne de l'institut de batxillerat del Masnou, perquè li imparteixin les classes en espanyol». La sentència del Suprem fou exhibida davant del professor d'història d'Espanya, que s'explicava en català. Ja ho predicava Rovira i Virgili: que expliquin el que vulguin, mentre ho expliquin en català.

Anem al negoci, que tot el que no són pessetes són punyetes: el negoci inventat per l'astut madrileny consistiria, doncs, a buscar un col·legi on ensenyin una cosa o altra en català «o basc, o gallec, o àrab de Ceuta i Melilla, o portugués d'Olivença»; de matricular-hi el nen o la nena; irrompre-hi amb la sentència del suprem; de triar un mestre que no

Video Uno S.A.

SERVEIS GENERALS DEL VÍDEO
PROFESSIONAL

AVDA. BALEARS, 39-baix - Tel. 360 89 62
VALÈNCIA-23

- Producció i realització de videoprogrames per a indústries i publicitat.
- Lloguer d'equips, exhibició pantalles TV, etc.
- Reproducció a vídeo de S-8, 16 i 35 mm.
- Edició i neteja de cintes, serveis postproducció i tots aquells relacionats amb el vídeo.